

QUIMERES INDOCUMENTADES

Es veia de lluny que allò acabaria passant. No es pot ben dir que fóra com una tempesta d'estiu que arriba sense avís previ, descarrega la seua fúria i se'n va amb la mateixa sobtadesa amb què es presenta. No, allò era talment com la tempesta perfecta que preveuen i anuncien els meteoròlegs una vegada i una altra, amb una insistència enutjosa, fins que acaba fent l'efecte que no hi ha res transcendent més enllà dels informes matinals, vespertins i nocturns dels homes del temps que parlen de la tempesta perfecta que s'acosta a casa d'algú sense que res ni ningú pugui evitar-ho. I allò que estava formant-se al costat de la cabina de control d'entrada a la zona restringida del port era una tempesta perfecta que amenaçava de descarregar sencereta sobre un tipus amb accent gallec que lluïa una gorra de plat i una placa al pit on es podia llegir amb lletres contundents «*Autoridad portuaria*», i on es podia intuir un altre missatge, no gens subliminar, que anunciava: «Aneu amb compte: tocacollons a la vista». Una tempesta perfecta, sí. Perquè tots els que coneixien Andreu Martí, home de pau i bons costums, recte i legal fins a les últimes conseqüències, sabien que la seua paciència tenia un límit, i que, quan Andreu Martí explotava, explotava de debò.

Tot va començar molts anys arrere. Si fa no fa, des que Andreu Martí, mecànic de professió i propietari del Taller Martí, i el seu amic Emili Candela, droguer de professió i propietari de la Drogueria Emili, al rètol de la qual lluïa ufanosa la inscripció «Casa fundada el 1928», decidiren que la seua afició compartida per la pesca deixaria de ser una quimera el dia que tots dos arribaren a la jubilació.

I la jubilació, finalment, els havia arribat, fruit del pas inexorable del temps.

Andreu Martí obria el taller a les vuit del matí amb estricta puntualitat suïssa; ni un minut abans ni un minut després; tant se val que fóra hivern com estiu. A un quart de vuit, amb estricta puntualitat suïssa, s'asseia a la barra del Bar Paco, un baret-bodega a tres cases del taller, en companyia del seu amic Emili el droguer, del seu amic Vicent Cano, propietari dels *Ultramarinos Angelita*, una botigueta de barri que feia cantó, on venien des de cigrons al pes fins a feixos d'herba per als conills, i del seu amic Antoni Colomer, l'amo del Forn Colomer, que aprofitava que portava al bar el pa i la pastisseria, per fer-hi un mosset amb els amics. Andreu Martí es bevia un café sol ben calent i ben amarg, sense sucre, s'empassava un tros de truita de creïlla de la que preparava de matinada la senyora Assumpció, s'engolia d'un glop un copeta de Cantueso i es fumava un parell de Ducados; tot allò amb fruïció, amb la sensació plaent de començar el dia amb bon peu i millor companyia.

Emili Candela obria la drogueria a les nou del matí amb estricta puntualitat suïssa; ni un minut abans ni un minut després; tant se val que fóra hivern com estiu. A un quart de vuit, amb estricta puntualitat suïssa, s'asseia a la barra del Bar Paco, un baret-bodega que fitava amb la drogueria, en companyia del seu amic Andreu el mecànic, del seu amic Vicent Cano, propietari dels *Ultramarinos Angelita*, una botigueta de barri que feia cantó, on venien des de sardines de bóta fins a cigrons en remulla, i del seu amic Antoni Colomer, l'amo del Forn Colomer, que semblava més un ànima en pena que no un ésser de carn i ossos, tot cobert com anava per una pàtina de farina que li conferia un aspecte blanquinós i ultraterrenal. Emili Candela es bevia un café amb llet ben calent i ben dolcet, amb dos terrossos de sucre, s'empassava una ensaïmada acabada de coure, s'engolia a glopets una copeta d'Anís Candela i es fumava un parell de Ducados; tot allò amb fruïció, amb la sensació plaent de començar el dia amb bon peu i millor companyia.

«Ara en jubilar-nos Emili i jo, hem d'anar tots els dies a pescar al port. És aixina o no és aixina, Emili?», proclamava Andreu públicament un

dia sí i un altre també, entre pipada i pipada del cigarret. «Tots els dies, sí senyor. La canyeta, les cadiretes, la cerveseta, el vinet i el berenar. Més bé que el món!», exclamava desvanit Emili. «I per què collons no aneu ja?», replicava Antoni. «Quan vols que anem? Què vols, que tanque el taller?». «Toca'm els collons que vaig de viatge! Per què no aneu un dissabte?» Tothom sabia que Antoni el forner tenia el geni curt i coent, talment com si s'haguera fet un fart de vitets en plena crisi d'hemorroides. «Para el carro, Antoni. Els dissabtes són sagrats. Els dissabtes toca dona i fills», sentenciava Andreu.

Per a Andreu Martí els dissabtes eren sagrats. Els dissabtes tocava dona i fills, xic i xica; i, des que els fills es feren grans, tocava dona: una volteta pel centre, una cerveseta, i a sopar a casa. O, si s'esqueia, al teatre o al cine, i un mosset en algun bar.

«Doncs aneu un diumenge, recontracollons!». «Ei, no t'embales, valent! Els diumenges són sagrats».

Per a Andreu Martí els diumenges eren sagrats. De matí, una volteta pel centre, un aperitiu, i a dinar a casa. De vesprada, diumenge sí, diumenge no, al futbol, a veure l'Hèrcules. A patir. A la filera de dalt de tot del fons sud, l'esquena arrecerada contra la paret, un coixinet inflable al cul, un bon grapat de pipes, un puret i la bóta de vi. Dues hores abans del partit, Andreu Martí, Emili Candela i Vicent Cano feien via cap al camp de futbol per tal d'agafar-hi el lloc de sempre. S'asseien als coixinets i reservaven un lloc sobrer. Antoni Colomer hi arribava més tard; tard, a hora horada, quan els jugadors de tots dos equips ja s'estaven fent la foto, i s'obria pas escales amunt entre renecs i esbufecs. Dues hores després, tots quatre s'obrien pas escales avall entre renecs i esbufecs, bo i maleint l'equip, l'entrenador, l'àrbitre, la mala sort, Déu i tots els sants.

«Ara en jubilar-nos Andreu i jo, hem d'anar tots els dies a pescar al port. És aixina o no és aixina, Andreu?». «Tots els dies, sí senyor. La canyeta, les cadiretes, la cerveseta, el vinet i el berenar. Més bé que el món!». «Redéu, aneu un dissabte o un diumenge!». «Ni pensar-ho. Els

dissabtes i els diumenges són sagrats. Que no has escoltat el que t'ha dit Andreu?»

Per a Emili Candela, els dissabtes eren sagrats. Els dissabtes tocava dona i fill; i, des que el fill es féu gran, tocava dona: una volteta pel centre, una cerveseta, i a sopar a casa. O, si s'esqueia, al teatre o al cine, i un mosset en algun bar amb Andreu i Caterina. Els diumenges eren igualment sagrats. De bon matí, a netejar el cotxe. Emili Candela tenia, a més del fill, un fillol amb carrosseria i rodes. El seu R6 era com un fill més. Aquell cotxe era el producte del seu treball, del seu esforç, de la roba justeta comprada sempre en les rebaixes, en botigues modestes o a les paradetes del mercat; el resultat de l'estalvi minuciós i calculat. Cada diumenge de matí Emili Candela baixava al carrer amb un poal ple a tres quarts d'aigua amb una mica de sabó, una esponja, dues baietes, dos draps i una botella de Cristasol de les que no podia vendre a la drogueria perquè s'havien bombat, perquè perdien líquid o perquè se n'havia embussat el tap o el tub. Netejava el cotxe, per dins i per fora, amb la mateixa cura amb què una mare netejaria el cos nu del seu filllet. Hi dedicava prop de dues hores. Quan acabava de netejar-lo, l'R6 blanc del senyor Emili el droguer esdevenia lluent com un espill, com un estany d'aigua cristal·lina. En acabant, si no hi havia futbol, cotxe i excursió a algun poblet de la muntanya per fer-hi un dinaret típic. Si n'hi havia, a patir.

Andreu Martí obria el taller a les vuit del matí amb estricta puntualitat suïssa; ni un minut abans ni un minut després; tant se val que fóra hivern com estiu. Així que obria de bat a bat les dues portes grans de fusta, es posava una granota blava que portava a casa cada dissabte a migdia, en tancar el taller, perquè la rentara la seua dona. Un colp vestit per a la feina, s'encenia el tercer cigarret del dia, a la porta del taller, i, tot seguit, anava al vàter per fer de ventre amb estricta puntualitat apàtrida. Andreu Martí era home de blanc o negre, de tot o res, de sí o no, d'ara o mai. En els seus esquemes mentals no hi havia lloc per a les tonalitats

grisenques, el bastant o el poc, el potser o el després. Li agradava dir les coses pel seu nom. Clar i ras. Tan directe com contundent. «Jo, si vols, et recarregue la bateria, però d'ací a un mes vindràs a canviar-la. És millor que te la canvie ara. La mà d'obra no te l'he de cobrar. Veges tu, la faena que té canviar una bateria! Ara bé, si vols que te la recarregue, jo te la recarregue, però després no vingues a dir-me que no t'ho havia advertit. Jo, d'altra cosa, no n'entenc, però de bateries...». I és que havia passat tota la vida al taller. Des dels catorze anys que va començar a treballar-hi amb son pare, només un parèntesi per a fer la mili. A Melilla, per tal com era calorós i s'ofegava en les vesprades ardoroses de l'estiu.

Emili Candela obria la drogueria a les nou del matí amb estricta puntualitat suïssa; ni un minut abans ni un minut després; tant se val que fóra hivern com estiu. A les vuit tocases, però, entrava a la drogueria i hi revisava acuradament cada prestatge. Treia de la rebotiga les mercaderies que mancaven i les reposava al prestatge corresponent: els lleixius, al prestatge dels lleixius, els detergents al prestatge dels detergents, l'aiguarràs, al prestatge de l'aiguarràs, i les capsetes de betum, al prestatge de les capsetes de betum. Mai no barrejava productes diferents al mateix prestatge malgrat que uns estigueren atapeïts d'envasos i paquets i que uns altres n'estigueren mig buits. S'estimava més tornar a portar a la rebotiga els que hi sobraven, que fer-los ocupar una plaça aliena allà on no els corresponia. Emili candela atenia les dones amb una amabilitat exquisida, sempre somrient, sempre pacient, sempre disposat a una bona explicació. «Emporte's este sabó, senyora Maria, que és millor que el Lagarto. Prove'l i ja em dirà si és millor o no. Jo, d'una altra cosa, no n'entenc, però de sabons...». I és que havia passat tota la vida a la drogueria. Des dels catorze anys que va començar a treballar-hi amb son pare, només un parèntesi per a fer la mili. A Burgos, per tal com era fredolici i se li quedaven els peus gelats a l'hivern.

«Ara en jubilar-nos, hem d'anar tots els dies a pescar al port. És aixina o no és aixina, Andreu?» «Tots els dies, sí senyor». «Al port?

Recontracollons, si al port no es pesca res!» «Al port, Antoni, al port, sí senyor; però allí dins, a la punta del far. Allí sí que es pesca». «A la punta del far?». «Sí senyor». «I què collons es pesca a la punta del far?» «Llobarro i golfàs». «Llobarro i golfàs? Això vull vore-ho jo!» «Llobarro i golfàs. A cabassos». «A cabassos?» «A cabassos, sí senyor. I ben grans». «La mare que va! A cabassos, diu. Quin parell de dos!» «Ja ho voràs, ja. Ara en jubilar-nos Emili i jo».

I la jubilació, finalment, els va arribar, fruit del pas inexorable del temps. A Andreu, el 17 de maig; a Emili, el 9 de juny, vint-i-set i quatre dies respectivament abans que començara el Mundial 82, quan la ciutat ja era plena de banderes argentines i pintades a les parets referides a l'enemic comú de Gibraltar i les Malvines, i quan tothom havia comprat ja una tovallola, una samarreta o un dallò del Naranjito. El dimarts 18 de maig de 1982, Andreu Martí fill continuà obrint les portes del Taller Martí amb estricta puntualitat suïssa; ni un minut abans ni un minut després, però una hora més tard, a les nou. «A les vuit no ha de vindre ningú, pare. Per a què vull obrir el taller tan enjorn?» El dijous 10 de juny de 1982, Emili Candela fill continuà obrint les portes de la Drogueria Emili, “Casa fundada el 1928”, amb estricta puntualitat suïssa; ni un minut abans ni un minut després. «Per a què vull vindre abans de les nou, pare? No cal. Jo ja m’ho deixo tot preparat el dia abans».

El divendres 11 de juny de 1982, Andreu Martí i Emili Candela, a un quart de vuit, amb estricta puntualitat suïssa, es van asseure a la barra del Bar Paco per tal de no perdre els bons costums, i s’hi van desdejunar. Tot seguit van anar passejant al mercat central i hi van comprar un quilo de sardina i un calamar. A continuació van passar per Casa Burló, a la plaça de Correus, una botigueta d’articles de pesca, la de més solera de la ciutat, on es van comprar una canya nova cada un, quatre capsetes de cucs, hams, ploms i tot el material que els era menester. En tornar al barri, es van dirigir al forn d’Antoni, hi van comprar dues barres de pa i hi van fer una estoneta de tertúlia. «Emporteu-vos un sac per carregar el peix. La

mare que va!». En acabant van entrar a *Ultramarinos Angelita*, on la senyora Angelita els va farcir les barres de pa amb bona cosa de companatge. Hi van comprar cervesa, vi, dues tomaques i un parell de cebes tendres, i hi van fer una estoneta de tertúlia. «Aixina demà convidareu tot el barri a una torrada de peix, no?». Finalment van seure a la barra del Bar Paco i s'hi van prendre un vermut acompanyat d'una estoneta de tertúlia. «A les cinc?», proposà Emili quan es va fer l'hora de dinar. «Sí, a les cinc; que puguem fer una becadeta abans d'anar-nos-en». «Un cafenet i ens en anem». «Clar, que ara ja fa calor». «Mentre carreguem, ens fem el cafenet i apleguem, es fan les sis». «Bona hora». «Bona hora».

A les cinc tocases, amb estricta puntualitat suïssa, ni un minut abans ni un minut després, Andreu Martí i Emili Candela tornaven a asseure's a la barra del Bar Paco. Dos cafés, dos vaquerets de White Label i un parell de Ducados. A les cinc i mitja, ni un minut abans ni un minut després, carregaven el maleter de l'R6 d'Emili, i a tres quarts de sis, si fa no fa, Emili aturava el cotxe al costat de la cabina de control d'accés al port, on un tipus que devia voltar la cinquantena i que lluia una gorra de plat i una placa al pit on es podia llegir amb lletres contundents «*Autoridad portuaria*», els feia l'alto a través de la finestra de la cabina, amb un marcat accent gallec. «¿A dónde van ustedes?», inquirí en un to eixut i una mica fanfarró, que permetia intuir una ànima buròcrata en estat pur. «A pescar», va respondre afablement Emili. «*La licencia de pesca*». «La llicència de pesca?» «*Sí. Sin licencia de pesca no se puede entrar a pescar*». «Perdone. És que no sabíem que no es podia pescar sense llicència», ficà cullerada Andreu amb exquisida cortesia. «*Sin licencia de pesca no se puede entrar a pescar. Y en coche tampoco*». «No es pot entrar amb cotxe? » «*No, en coche no se puede entrar*». «I aleshores com s'hi pot entrar?». «*Andando*». «Però hi ha vora dos quilòmetres fins a l'espigó del far. Com hem d'anar caminant carregats amb les canyes, les bosses, la nevera...?», preguntà Emili planerament, sense perdre en cap

moment l'afabilitat que el caracteritzava. «*En coche está prohibido. Si quieren, pueden entrar en taxi*». «Amb taxi?». «*Sí, en taxi*». «I en acabant com en tornem?». «*Desde allí llaman a otro taxi. Al lado de la estación marítima hay una cabina telefónica*». «Ah, això és una altra cosa! Aixina, sí! ». «Perdone. Ens pot dir on hem d'anar per traure'ns la llicència de pesca?», intervingué Andreu per segona vegada. «*En la Federación de Pesca*». «Sap vosté on és?». «*No*». «Molt bé, doncs ja ho investigarem nosaltres, ei que sí, Andreu?». «Sí. Moltes gràcies per tot». «I ara què fem?», preguntà Andreu mentre Emili maniobrava per pegar la volta al cotxe. «Ara? Anem a La Vila, a la platja del Paradís, i dilluns de matí ens arrimem a la Federació de Pesca a traure'ns el carnet». «Au, anem, doncs. Escolta, el tio eixe semblava una miqueta... ». «Una miqueta eixut, no?». «Eixut? Jo diria una miqueta tocacollons». «Una miqueta, sí».

«De manera que no vos van deixar entrar al moll. Ai, collons! Normal! I a La Vila que vau pescar? No res! Que no sabeu que la platja és porrera? A la platja no es pesca res! Res! Vos ho dic jo!». Antoni Colomer aportava un dia més la seua visió optimista i hemorroïdal de la vida mentre es bevia el café i el Cantueso del matí. «La Federació de Pesca? Allà a fer la mà! Tindreu collons de traure-vos el carnet! I quin parell de dos! La mare que va!». Dues hores més tard, a les deu del matí del dilluns 14 de juny, un dia després que s'inaugurara el mundial de futbol, Andreu Martí i Emili Candela emplenaven els papers per a obtenir l'anhelada llicència de pesca. «Passen per ací divendres de matí, que ja tindran els carnets», els convidà, en un to bonhomíós, un homenet baixotet i calb a qui tampoc no devia faltar molt per jubilar-se.

El divendres 18 de juny de 1982, Andreu Martí i Emili Candela, a un quart de vuit, amb estricta puntualitat suïssa, es van asseure a la barra del Bar Paco per tal de no perdre els bons costums, i s'hi van desdejunar. Tot seguit van anar passejant al mercat central i hi van comprar un quilo de sardina i un calamar. A continuació van passar per Casa Burló, la botiga de pesca de la plaça de Correus, i hi van comprar quatre capsetes de

cucs. En acabant es van dirigir a la Federació de Pesca i hi van arreplegar les llicències, immaculades, noves de trinca. En tornar al barri es van dirigir al forn d'Antoni, on van mostrar desvanits els carnets, i van fer una estoneta de tertúlia. Tot seguit van entrar a *Ultramarinos Angelita*, on van mostrar desvanits els carnets mentre Vicent Cano els convidava a una paloma ben fresqueta, i hi van fer una estoneta de tertúlia. No van comprar pa al forn d'Antoni, ni la senyora Angelita els va farcir les barres de pa amb bona cosa de companatge, ni van comprar cervesa, ni vi, ni dues tomaques, ni un parell de cebes tendres. No hi van comprar res perquè aquell dia, de la intendència, se n'ocupaven Cesqueta i Caterina, les seues dones, les quals, de manera sorprenent i inesperada, s'havien apuntat a la vesprada de pesca. «Xica, sí. Ara que fa caloreta preparem un bon soparet i anem els quatre al port». «Però tu saps pescar?». «Jo? No. A mi em fa fàstic tocar els cucs!» «Doncs ells, a pescar, i nosaltres, a mirar la mar i a fer una xarradeta, i a plegar el solet i a fer un mosset». Finalment, Andreu i Emili van seure a la barra del Bar Paco, on van mostrar desvanits els carnets mentre hi prenién un vermut, acompanyat d'una estoneta de tertúlia, fins a l'hora de dinar.

A les cinc tocases, amb estricta puntualitat suïssa, ni un minut abans ni un minut després, Andreu Martí i Emili Candela tornaven a asseure's a la barra del Bar Paco. Dos cafés, dos vaquerets de White Label i un parell de Ducados. A les cinc i mitja, ni un minut abans ni un minut després, telefonaven a un taxi, i a tres quarts de sis, si fa no fa, carregaven el maleter d'un Seat 124 i s'hi asseien: Andreu, al costat del taxista; Emili, Cesqueta i Caterina, al seient de darrere. Quan faltaven dos minuts per a les sis tocases, el taxista aturava el vehicle al costat de la cabina de control d'accés al port, on el mateix tipus que lluí una gorra de plat i una placa al pit on es podia llegir amb lletres contundents «*Autoridad portuaria*» i que parlava amb un marcat accent gallec, els feia l'alto a través de la finestra de la cabina. «¿A dónde van ustedes?». «A pescar». «*La licencia de pesca*». Emili va traure el cap i el braç per la finestreta del

taxi i li va oferir els carnets amb l'emoció d'un dia d'estrena. El tipus va agafar els carnets i els va observar conscienciosament. «*La licencia de las señoras*», afegí al cap d'una estona. Emili se'l va mirar perplex. «La llicència de les senyores? Elles no vénen a pescar, només vénen a acompanyar-nos». «Nosaltres no pesquem, només venim a passar la vesprada», corroborà Cesqueta somrient com qui no vol la cosa. «*Sin licencia de pesca no pueden entrar al puerto*». «Encara que no pesquen?», intervingué Andreu, en el rostre del qual es percebien certs indicis d'emprenyament. «*Si pescan o no pescan es su problema. Sin licencia de pesca no se puede entrar al puerto*». Emili i Andreu es van mirar sense saber ben bé què dir ni què fer. «I ara què fem?» «No passa res. Tornem a casa, agafem el cotxe i anem a la platja a pescar i a sopar», sentencià Caterina somrient com qui no vol la cosa.

«A la platja de Sant Joan? I allí, què? Bacores de canto! A la platja no es pesca res, que vos ho dic jo! La mare que va!», comentà Antoni el forner el dilluns 21 de juny, dia de la *plantà* de les Fogueres, a les set i quart del matí, bo i escampant un rajolí d'agror a la conversa. «I ara quan penseu tornar a anar al port?» «Dilluns que ve, en passar festes». «Dilluns que ve? Vespra de sant Pere». «Sí. Aixina aprofitem per vore els focs artificials des del moll. Ei que sí, Andreu?». «Els focs artificials? I quin parell de dos! La mare que va!»

El dilluns 28 de juny, Andreu Martí i Emili Candela, a un quart de vuit, amb estricta puntualitat suïssa, es van asseure a la barra del Bar Paco per tal de no perdre els bons costums, i s'hi van desdejunar. Tot seguit van anar passejant al mercat central i hi van comprar un quilo de sardina i un calamar. A continuació van passar per Casa Burló i hi van comprar quatre capsetes de cucs. En tornar al barri es van dirigir al forn d'Antoni, hi van comprar dues barres de pa i hi van fer una estoneta de tertúlia. Tot seguit van entrar a *Ultramarinos Angelita*, on la senyora Angelita els va farcir les barres de pa amb bona cosa de companatge. Hi van comprar cervesa, vi, dues tomaques i un parell de cebes tendres, i hi

van fer una estoneta de tertúlia. Finalment van seure a la barra del Bar Paco i s'hi van prendre un vermut acompanyat d'una estoneta de tertúlia, fins a l'hora de dinar.

A les cinc tocadetes, amb estricta puntualitat suïssa, ni un minut abans ni un minut després, Andreu Martí i Emili Candela tornaven a asseure's a la barra del Bar Paco. Dos cafés, dos vaquerets de White Label i un parell de Ducados. A les cinc i mitja, ni un minut abans ni un minut després, telefonaven a un taxi. A tres quarts de sis, si fa no fa, carregaven el maleter d'un Simca 1200, conduït per un taxista xerraire que els manifestava la seua enveja sana per tal com ell també era aficionat a la pesca, i s'hi asseien; Andreu, al costat del conductor; Emili, al seient de darrere. Quan faltaven dos minuts per a les sis tocadetes, el taxista aturava el vehicle al costat de la cabina de control d'accés al port, on el mateix tipus de sempre, que lluia una gorra de plat i una placa al pit on es podia llegir amb lletres contundents *«Autoridad portuaria»*, i que parlava amb un marcat accent gallec, els feia l'alto a través de la finestra de la cabina. «¿A dónde van ustedes?» «A pescar». «La licencia de pesca». Emili va traure el cap i el braç per la finestreta del cotxe, i li va oferir els carnets, encara amb l'emoció d'un dia d'estrena. El tipus va agafar els carnets i, sense ni tan sols mirar-los, va afegir *«el permiso de entrada al puerto»*. Emili se'l va mirar perplex. «El permís d'entrada al port? Quin permís?» «*El permiso de entrada al puerto*». «Però no tenim ja la llicència de pesca?» «*La licencia de pesca es para poder pescar. Para entrar al puerto hace falta el permiso de entrada al puerto*». «No sabíem que calia un permís per a poder entrar al port», comentà Emili, contrariat però sense perdre el seu to afable. «*Sin el permiso de entrada al puerto no pueden entrar*». «Home, i no podia haver-nos-ho explicat tot junt el primer dia?», afegí Andreu en un to de cabreig contingut. «*La licencia de pesca es para poder pescar. Para entrar al puerto hace falta el permiso de entrada al puerto*», replicà l'individu com si fóra autòmat ensinistrat per fer la guitza. Emili i Andreu es van mirar sense saber ben bé què dir ni què

fer. «I ara què fem?», trencà el silenci Emili. El taxista es va incorporar gustosament al joc de les mirades encreuades. «Jo els porte on vostès diguen». «On es pot aconseguir el permís d'entrada al port?», preguntà Andreu després d'uns segons d'indecisió. «*El permiso lo expide la Autoridad Portuaria*». «I on hem de demanar-lo?» «*En las oficinas de la Autoridad Portuaria*». «I vosté ens podria dir, per favor, on són les oficines de l'Autoritat Portuària?» «*En aquel edificio de allá*», respongué el representant de l'Autoritat Portuària tot assenyalant un edifici antic, de principis de segle, situat a una cinquantena de metres de la cabina. «Aleshores podem anar ara mateix», suggerí Emili amb el seu entusiasme habitual. El tipus de la gorra no va dir res. Es va limitar a encongir els muscles amb un posat d'indiferència gairebé insultant i va apujar el volum d'un transistor per on s'esmunyia el parloteig ininterromput d'algun programa d'entreteniment. «Au, anem. No li importa esperar cinc minutets mentre preguntem això del permís?», demanà Andreu al taxista. «Cap problema. Vagen tranquils, que jo els espere ací». «*Aparte el vehículo, por favor. Aquí está obstaculizando el paso de otros vehículos*», afegí l'autoritat amb el tonet cantaire dels gallecs, a tall de comiat definitiu. Andreu i Emili van baixar del cotxe i es van dirigir a corre-corrents cap a l'edifici a la façana del qual hi havia escrit «*Autoridad Portuaria*», mentre el taxista s'apressava a apartar el cotxe del costat del post de control. Un minut més tard, els aprenents de jubilat es topaven de morros amb una porta tancada, on un paper mecanografiat anunciava: «*Horario de oficinas: lunes a viernes, de 9 a 12*». «Ho sabia. Me cague en tot!», exclamà Andreu, en el rostre del qual es percebien indicis evidents d'irritació aguda: la tonalitat de la pell, lleugerament rogenca, el coll una mica més unflat i algunes gotes de suor solcant-li el front, tot i que la vena del coll, el signe més evident dels moments de còlera d'Andreu Martí, encara no s'havia fet visible. «No passa res, Andreu. Demà de matí venim i au». «I ara què fem?» «Que el taxi ens porte a casa, agafem el meu cotxe i anem a la platja dels Arenals».

L'endemà, 29 de juny, dia de sant Pere i de sant Pau, Andreu Martí i Emili Candela, a un quart de vuit, amb estricta puntualitat suïssa, es van asseure a la barra del Bar Paco per tal de no perdre els bons costums, i s'hi van desdejunar. «Als Arenals? Xe, calla, xe! I allí, què? Bacoires de canto! Foc de canyot! Que vos dic jo que a la platja no es pesca res!», exclamà aquells que vostés ja saben. «Recontradéu, Antoni, no ens toques més les castanyetes! Ja ho sabem, que a la platja no es pesca res. Ja ens ho has dit quaranta voltes. Però què vols que fem si encara no podem anar al port? Què vols, que pesquem a la font de la plaça dels Cavalls? No empenyes més, collons!», li replicà Andreu a punt de traspasar ja la línia roja, sempre fina, que separa la contenció de la incontinença. Una estona més tard, a les vuit i cinquanta-cinc, Emili Candela i Andreu Martí, pescadors de canya vocacionals, esperaven a la porta de l'*Autoridad Portuaria* que obrien les oficines, les quals van obrir, amb estricta puntualitat suïssa, a les nou i dèsset minuts. «*Dentro de una semana pueden pasar a recoger los permisos*», els digué un funcionari seriós amb un bigot finet que li voltava el llavi superior, sense traure's el cigarret de la boca. «Una setmana?», exclamà Andreu, contrariat per la lentitud del tràmit. «*Una semana, sí*». «Dilluns, per exemple?», intervingué Emili en un to afable ben allunyat del d'aquell tipus que s'espolsava d'esma la cendra que li acabava de caure damunt els pantalons. «*Sí, entre lunes y miércoles; jueves como mucho*». «I quins collons! », exclamà Andreu, així que travessaren el llindar de la porta i abandonaren aquell despatx envaït per un fum espés i per una pudor profunda de resclosit. I és que Andreu tota la vida havia dit als clients el dia i l'hora exactes en què havien d'arreglar el cotxe. I si Andreu havia dit dilluns a les deu i mitja, havia estat dilluns a les deu i mitja; ni un minut més tard. «I quins collons!», repetí.

El dijous 8 de juliol, Andreu Martí i Emili Candela, a un quart de vuit, amb estricta puntualitat suïssa, es van asseure a la barra del Bar Paco per tal de no perdre els bons costums, i s'hi van desdejunar. Tot

seguit es van dirigir a les dependències de l'*Autoridad Portuaria*, on van arribar a les vuit i cinquanta-cinc, i van esperar a la porta fins que van obrir les oficines, amb estricta puntualitat suïssa, a les nou i vint-i-dos minuts. Hi van arreplegar els permisos d'entrada al port i, des d'allí, es van dirigir a Casa Burló, on van comprar quatre capsetes de cuc. A continuació van anar al mercat central i hi van comprar un quilo de sardina i un calamar. En acabant van tornar al barri i es van encaminar al forn d'Antoni, on van mostrar desvanits els carnets i hi van fer una estoneta de tertúlia. Tot seguit van entrar a *Ultramarinos Angelita*, on la senyora Angelita els va farcir les barres de pa amb bona cosa de companatge. Hi van comprar cervesa, vi, dues tomaques i un parell de cebes tendres, i hi van fer una estoneta de tertúlia. Finalment van seure a la barra del Bar Paco i s'hi van prendre un vermut acompanyat d'una estoneta de tertúlia, fins a l'hora de dinar.

A les cinc tocadetes, amb estricta puntualitat suïssa, ni un minut abans ni un minut després, Andreu Martí i Emili Candela tornaven a asseure's a la barra del Bar Paco. Dos cafés, dos vaquerets de White Label i un parell de Ducados. A les cinc i mitja, ni un minut abans ni un minut després, telefonaven a un taxi. A tres quarts de sis, si fa no fa, carregaven el maleter d'un Renault 7, conduït per un altre taxista xarraire que els manifestava igualment la seua enveja sana per tal com ell també era aficionat a la pesca, i s'hi asseien; Andreu, al costat del conductor; Emili, al seient de darrere. Quan faltaven dos minuts per a les sis tocadetes, el taxista aturava el vehicle al costat de la cabina de control d'accés al port, on el tipus que vostés s'estan imaginant, aquell que lluïa una gorra de plat i una placa al pit on es podia llegir amb lletres contundents «*Autoridad portuaria*», i que parlava amb un marcat accent gallec, els feia l'alto a través de la finestra de la cabina. «¿A dónde van ustedes?». «A pescar». «*La licencia de pesca*». Emili va traure el cap i el braç per la finestreta del cotxe i li va oferir els carnets, encara amb l'emoció d'un dia d'estrena. El tipus va agafar els carnets i, sense ni tan sols mirar-los, va

afegir «*El permiso de entrada al puerto*». Emili li va donar els permisos amb un somriure desvanit d'orella a orella. El de la placa al pit va agafar els carnets i els va observar conscienciosament, primer per l'anvers i, en acabant, pel revés. Finalment li va tornar els carnets a Emili i va pronunciar la frase que faria esclatar la tempesta perfecta, aquella que preveuen i anuncien els meteoròlegs una vegada i una altra amb una insistència enutjosa. «*Le falta el sello de la Comandancia de Marina*». Aquelles paraules van ser talment com un conjur que haguera tingut la propietat d'aturar el temps, de congelar la imatge com la tecla *pause* d'un vídeo. «Com?», encertà a dir Emili després d'un parell de segons que van semblar un segle. «*Le falta el sello de la Comandancia de Marina*», repetí aquell personatge, amb una cantarella pareguda a la d'un *gaiteiro* de Lugo. «Home, no sabíem que el permís haguera de portar cap segell». «*En la parte de detrás lo dice bien claro: Sello de la Comandancia de Marina*». Emili va cercar en el revés de la targeta i, efectivament, en la part inferior i en lletra ben menuda, hi deia «*Sello de la Comandancia de Marina*». «I què passa si no hi ha el segell de la Comandància de Marina?», preguntà amb un darrer rampell d'esperança. «*Que no pueden entrar*». «Vol dir que no podem entrar perquè li falta el segell?» «*Sin el sello de la Comandancia de Marina, el permiso no es válido*». «Aleshores no podem passar?» «*Sin el sello, no*». Emili va mirar el seu amic Andreu i va comprendre, alarmat, a l'instant i sense cap mena de dubte, que la tempesta havia esclatat i que res ni ningú podria ja deturar-la: la tonalitat del rostre congestionat d'Andreu, d'un roig intents, roig com un titot; el coll unflat com el d'un lluitador fornit o un jugador de futbol americà; les gotes de suor solcant-li a caramull el front; i la vena del coll; sobretot la vena del coll, a punt de rebentar d'indignació, de còlera. Emili només va gosar pronunciar dues paraules, com un murmurí, un xiuxieig, com un rés penitencial: «Andreu, no...». Però Andreu, sí. Andreu va obrir la porta del taxi i en va baixar. Va voltar lentament el cotxe caminant com un John Wayne a qui un malvat bandoler li haguera violat la dona o la filla, i es va

palplantar davant la porta de la cabina, els collons entre parèntesis, els braços penjant a tots dos costats del tronc com si d'un moment a l'altre haguera de desenfundar el revòlver contra el pistoler més ràpid de l'altra vora del Río Grande. Emili va baixar també del taxi amb rapidesa i va prendre posició al costat del seu amic, en un darrer intent per evitar l'inevitable. «Andreu, espera...». No va tenir temps de dir res més. Andreu Martí, amb una veu serena i punyent, irritada i continguda, correcta i esquerpa alhora, va destapar la capsa dels trons bo i mirant de fit a fit, cara a cara, el tipus aquell de la gorra i la placa, el qual, al seu torn, es mirava Andreu Martí amb una expressió de menyspreu i indiferència encastada al rostre. «Mire vosté: esta és la quarta vegada que venim a pescar i vosté no ens deixa passar. La primera ens va dir que havíem de traure'ns la llicència de pesca. La segona, que no podíem entrar perquè les nostres dones no tenien llicència de pesca. La tercera, perquè no teníem el permís d'accés al port. I la quarta, hui, perquè falta el segell de la Comandància de Marina. Tot això ens ho podria haver explicat el primer dia, tot al mateix temps, tot juntet. Però vosté, no. Vosté, a poc a poc, per fascicles. Quatre voltes! Quatre! No passa res. Jo hui no entraré a pescar al moll, però vull que sàpia que és vosté un incompetent i un tocacollons. O, si vol, li ho diré en castellà per si no m'ha entés bé, perquè no sé per què però em sembla que vosté és foraster: és vosté un incompetent i un *quilipollas*». «¿Cómo?». El representant de l'Autoritat Portuària va mudar l'expressió com si algú li haguera pessigat un testicle amb força. «¿Cómo ha dicho?» «Andreu, no...», mussità Emili intentant contenir el seu amic, bo i subjectant-lo de la camisa. «El que ha sentit: que és vosté un incompetent i un *quilipollas*». El tocacollons va eixir de la cabina com impulsat per un ressort, es va encarar amb Andreu i va amollar en un to evocador d'un bon Ribeiro: «Mire usted. No les dejo pasar porque el permiso está incompleto; y ahora, además, porque no me da la gana. Y, si no retira ahora mismo lo que me ha dicho, le voy a poner una denuncia por insultos a la autoridad». «Andreu, no...». «Un incompetent i un

quilipollas». «*Usted a mí no me insulte*». «Andreu, deixa-ho estar...». «Un incompetent i un *quilipollas*». «*O retira lo que ha dicho, o...*». «Home, és que, total, per un segell que els falta, podria vosté...», tercerejà el taxista, que s'havia baixat del taxi en veure el rumb que prenia la situació. «*O retira lo que ha dicho, o...*». «Andreu, per favor...». «Un incompetent i un *quilipollas*». «*Usted lo ha querido. ¡Antonio! ¡Antonio!*», cridà bo i adreçant-se a un guàrdia civil que ocupava un altre post de control una trentena de metres més allà del punt on s'esdevenien els fets. «*¡Antonio! ¡Ven un momento, por favor!*» Antonio, un xicot jove, alt i esprimatxat, probablement acabat d'eixir de l'acadèmia, s'hi va acostar lentament amb la metrallera a les mans, encuriolit pels escarafalls i la remor de veus que li arribava des de la cabina en qüestió. «*Antonio, quiero poner una denuncia contra este señor*». «*¿Una denuncia?*» «*Una denuncia, sí; contra este señor*». «*¿Cuál es el motivo?*», s'interessà l'agent, que parlava amb un accent murcià molt marcat. «*Este señor me ha insultado*». «*¿Lo ha insultado usted?*». «*Varias veces*». «No senyor». «*¿Cómo que no me ha insultado?*» «*¿Lo ha insultado o no?*» «No senyor. Jo no l'he insultat, només he dit la veritat». «Andreu, per favor...». «*¿Qué es lo que le ha dicho?*» «*Me ha llamado incompetente y gilipollas*». «*¿Es verdad eso?*» «Sí senyor: incompetent i *quilipollas*». «*Entonces sí que lo ha insultado*». «No senyor. Això no és un insult, és una descripció completament real d'este senyor. De vegades, la realitat és dura». «*¿Lo ves, Antonio? Quiero denunciarlo*». «*Pero vamos a ver. ¿Quiere usted explicarme lo que ha pasado?*» «Sí senyor. Mire vosté: esta és la quarta volta que intentem entrar a pescar al port, i la quarta volta que, desgraciadament, ens topem amb este senyor i no ens deixa passar. La primera volta ens va dir que havíem de traure'ns la llicència de pesca: ens vam traure la llicència de pesca. La segona, que no podíem entrar perquè les nostres dones, que eixe dia venien també, no tenien llicència de pesca. La tercera, perquè necessitàvem un permís d'accés al port: ens vam traure el permís d'accés al port. I la quarta, hui mateix, perquè al permís li falta el segell de la

Comandància de Marina. Tot això ens ho podia haver explicat el primer dia, però no ho va fer. Ens ho ha anat explicant per capítols. Per tant, este senyor està incapacitat per a ocupar el seu càrrec, i per això li he dit que és un incompetent. I, evidentment, a més a més, és un *quilipollas*. Açò es veu de lluny: un incompetent i un *quilipollas*». «¿Lo ves, Antonio, como me está insultando?». «Home, és que la veritat, per un segell...». «¿Y usted quién es?». «No, jo sóc el taxista, i no tinc res a vore amb l'assumpte, però dic jo que si els senyors tenen els permisos...». *¡Quiero poner una denuncia, Antonio!*» «A ver, vamos a ver, José Manuel. Digo yo una cosa: *tómales nota del nombre, déjalos pasar y mañana que se acerquen a la Comandancia de Marina y que les pongan el sello y ya está*». «*Imposible. Estos señores están indocumentados*». «Hombre, José Manuel, no están indocumentados. Los documentos, los tienen. Nada más les falta el sello de la Comandancia». «De ninguna manera. Sin el sello de la Comandancia no pueden pasar». «Veu com és veritat el que li dic? Un incompetent i un *quilipollas*». «Andreu, per favor...». «*¡Quiero denunciarlo!*» «A ver, caballero, es que si usted insiste en insultar a este señor, vamos a tener que denunciarlo». «Andreu...». «Un incompetent i un *quilipollas*». «¿Lo ves, Antonio?». «Bueno, pues vamos al cuartelillo a hacer la denuncia. Síganme». «Xe, tan fàcil com seria deixar-los passar i...». «*¡Usted aparte el vehículo, por favor! Aquí está obstaculizando el paso de otros vehículos*». «*Aparte el taxi y venga usted también como testigo*».

Andreu Martí, mecànic jubilat, Emili Candela, droguer jubilat, Antonio, guàrdia civil en actiu, José Manuel, guarda de l'Autoritat Portuària en actiu, i un taxista en actiu el nom del qual desconeixem, es van dirigir en comitiva cap a la caserna de la Guàrdia Civil, situada al costat de les oficines de l'Autoritat Portuària, sota un cartell on hi havia escrit allò del «*Todo por la patria*». Antonio va obrir la porta i va ser el primer que hi va entrar. Al fons del despatx, a l'altra banda d'una taula gran al damunt de la qual un ventilador intentava infructuosament plantar

cara a la basca sufocant que colpejava virulentament aquella vesprada de juliol, un sergent rabassut, de barba serrada i pell morena, passava amb desgana els fulls d'un diari. En veure entrar la comitiva, va alçar el cap del diari i mirà el seu subordinat amb un gest interrogatiu. «¿*Da usted su permiso, mi sargento?*», demanà el guàrdia civil bo i portant-se la mà dreta al front a tall de salutació. «*Adelante. ¿Qué es lo que acontece, Ramírez?*» L'accent del sergent delatava la seua procedència inconfusiblement andalusa, probablement sevillana. «*Parécese ser que estos señores han tenido algún problemilla, digámoslo así, y uno de ellos, concretamente José Manuel, quiere poner una denuncia*». «¿*Cuál es el motivo de la denuncia?*». «*Este señor me ha insultado?*», intervingué l'Autoritat Portuària tot assenyalant Andreu. «¿*Lo ha insultado? ¿Y qué es lo que le ha dicho?*» «*Me ha llamado incompetente y gilipollas*». El sergent va esbossar un somriure involuntari abans de dirigir-se a Andreu. «¿*Es verdad lo que dice este señor? ¿Lo ha llamado usted incompetente y gilipollas?*». «*Sí señor, incompetente i quilipollas*». «¿*Lo ve usted, sargento?*» «¿*Y cuál es el motivo por el que usted lo ha llamado incompetente y gilipollas? ¿Me lo puede usted explicar?*». «*Sí señor. Mire usted: esta es la cuarta volta que intentem entrar a pescar al port, i la quarta volta que este senyor no ens deixa passar, cada vegada per un motiu diferent. La primera, perquè no teníem llicència de pesca. La segona, quan ja teníem la llicència de pesca, perquè les nostres dones no en tenien. La tercera, perquè no teníem el permís d'accés al port. I la quarta, hui mateix, ara que ja tenim el permís, perquè li falta el segell de la Comandància de Marina. Per això li he dit que és un incompetent i un tocacollons*». «¿*Eso qué es?*» «*Un quilipollas*». «*Ah, vale. Y digo yo una cosa, José Manuel. Te llamas José Manuel, ¿no?*» «*Sí señor*». «*Pues digo yo, José Manuel: ¿por qué no les tomas nota de sus datos y les permites entrar, y mañana que vengan a cuñar el permiso y ya está?*» «*Porque estos señores están indocumentados*». «*Hombre, José Manuel, indocumentados, no están. Ellos tienen sus documentos, lo que pasa es*

que en uno de ellos falta un sello» «Eso mismo le he dicho yo, mi sargento». «Sin el sello de la Comandancia no se puede entrar al puerto». «Veu vosté com és un incompetent i un quilipollas?» «Andreu, per favor...». «Quiero poner una denuncia contra este señor». «Xe, total, per un segell...». «¿Y este señor quién es?». «Un taxista, mi sargento». «José Manuel, ¿y tú crees que por esto es necesario llegar a una denuncia?» «Si este señor no retira lo que me ha dicho, sí». «A ver, ¿usted retira sus palabras y así nos evitamos males mayores?» «Andreu, per l'amor de Déu...». «No senyor. Este senyor és un incompetent i un quilipollas». «¡Quiero poner una denuncia!» «Bueno, pues venga, no se hable más: la denuncia. Lo que pasa es que eso no es competencia nuestra. La denuncia hay que hacerla en la Policía Nacional. Ramírez, acompáñelos al puesto de la Policía Nacional y allí que haga la denuncia». «Ara a la comissaria? Andreu, per l'amor de Déu!», exclamà Emili, que ja es veia desfilant en processó pel centre de la ciutat camí de la comissaria. «No se preocupe. Hay un puesto de la policía aquí mismo, en el puerto, ahí enfrente». «Muchas gracias, sargento». «Moltes gràcies». «Gràcies».

El post de la Policia Nacional era a vora dos-cents metres del de la Guàrdia Civil. Dues taules de despatx ocupades per sengles policies amb uniforme de color marró els donaren la benvinguda. La comparsa es va acostar a una de les taules, la que hi havia encarada a l'entrada, i alhora la més gran, signe evident que el policia que hi seia era de més alta graduació. L'altre es va alçar i es va situar al costat de la colla. «*Buenas tardes*», els saludà Ramírez amb el ritual de la mà al front. Tots dos policies van correspondre al salut i van contemplar encuriosits el quadre que tenien al davant. «*¿Qué es lo que pasa?*», inquirí, amb un accent manxec inqüestionable, el que havia romàs assegut per mor del càrrec. «*Este señor, que quiere presentar una denuncia*». «*¿Una denuncia por qué?*» «*Por insultos a la autoridad*», respongué el portuari. «*¿Quién lo ha insultado?*» «*Este señor*». «*¿Usted?*» «*Sí senyor*». «*¿Y qué es lo que le ha dicho?*» «*Me ha llamado incompetente y gilipollas*». El policia va mirar l'un

i l'altre amb els ulls oberts com a plats, com si allò que estaven escoltant les seues oïdes no fóra del tot real. «¿*Incompetente y gilipollas?*», repetí. «*Sí señor*». «*Sí senyor*», sonà alhora. «¿*Pero me pueden explicar qué es lo que ha pasado?*» Andreu va agafar aire i va esbufegar llargament. Emili se li va avançar i va prendre la paraula per tal d'evitar altres mals. «Doncs mire vosté: tot és perquè esta és la quarta volta que intentem entrar a pescar al port i la quarta volta que este senyor no ens deixa passar, cada vegada per un motiu diferent. La primera volta, perquè no teníem llicència de pesca. La segona, quan ja teníem la llicència de pesca, perquè les nostres dones no en tenien. La tercera, perquè no teníem el permís d'accés al port. I la quarta, hui mateix, ara que ja tenim el permís, perquè li falta un segell. «¿*Un qué?*» «*Un sello*». «*A ver, enséñenme los permisos*». El policia va examinar atentament els permisos enmig d'un silenci expectant. «¿*Qué dice usted que les falta?*» digué finalment el manxec dirigint-se al gallec. «*El visto bueno de la Comandancia de Marina. Ahí, abajo del todo*». «*Ah, sí, és verdad. Bueno, en todo caso, tómelos los datos, déjelos entrar y mañana mismo que vayan a la Comandancia a que les pongan el sello*». «*Imposible. Estos señores están indocumentados*». «*Hombre, indocumentados, lo que se dice indocumentados, no están. Lo que les falta es un cuño. Però indocumentados, lo que se entiende por indocumentados propiamente, no están*». «*Sin el sello de la Comandancia no pueden pasar, y además quiero poner una denuncia contra este señor*». «*Bueno, vamos a ver si no sacamos las cosas de quicio y entre todos ponemos un poco de sentido común*». «Xe, la veritat és que per un segell de no res...». «¿*Usted también va a pescar?*» «No, jo sóc taxista». «*Taxista, muy bien. ¿Pero va a pescar también?*» «Sí, algun diumenge, però al port, no. Jo vaig a Santa Pola». «¿*Entonces usted qué pinta aquí?*». «No res, ell només ha vingut a portar-nos». «*Es a este otro señor al que quiero denunciar*». «*Bueno, vamos a ver. Vamos a ver si podemos llegar a un acuerdo amistoso, porque con la denuncia salimos perdiendo todos. ¿Está usted seguro de*

que quiere poner la denuncia? Porque todo eso comporta unos trámites largos...». «Yo, si este señor no vuelve a repetir que soy un incompetente y un gilipollas, estoy dispuesto a olvidarme del asunto». «Correcto. Entonces todo depende de usted: ¿va usted a repetir que este señor es un incompetente y un gilipollas?» A la caserna es va fer un silenci profund, incommensurable, digne de la millor pel·lícula de suspens. Totes les mirades es van concentrar en el rostre congestionat i envermellit d'Andreu Martí, en el seu coll unflat, en les gotes de suor que li solcaven el front, i en la vena del coll a punt de rebentar. «Andreu, per l'amor de Déu...», va xiuxiuejar per darrera vegada Emili al seu amic. Andreu va serrar les dents amb força en un intent desesperat per lligar a les seues entranyes, amb cadenes, amb formigó, amb cadenats i forrellats, una mena de follet entremaliat que lluitava per esmunyir-se entre aquells llavis segellats i recórrer tot fent bots, tombarelles i grans escarafalls aquelles quatre parets al crit de *quilipollas! quilipollas! quilipollas!* El de l'uniforme marró, però, no va concedir massa temps de reflexió, no fóra cas que el vell de la vena al coll fera malbé el consens definitivament. Va contar mentalment «*una, dos y tres*» i, com qui adjudica una obra d'art en una subhasta amb un colp de martell, va donar una palmellada enèrgica damunt la taula i va dir «*¡Perfecto! Entonces, todo arreglado*».

Quan el taxi va parar al costat de l'R6 d'Emili per traslladar tot el material de maleter a maleter, el taxista encara insistia en el seu discurs sobre les ganes d'algunes persones de complicar-se la vida i de demostrar una autoritat mal entesa. «Xe, no em digues tu a mi que per un segell de no res...». «Què li devem?», li demanà Emili. «I jo què sé! Què puc cobrar-los després del que ha passat? Paguen-me la carrera i prou», sentencià generós el taxista, que es donava per ben pagat només de pensar en la història que podria contar una i mil voltes als col·legues així que arribara a la parada de taxis. «I ara què fem?», preguntà Emili a un Andreu capmoix que encara no havia dit ni pruna d'ençà de l'últim «incompetent i *quilipollas*» que li havia dedicat al gallec de la gorra i la

placa on deia «*Autoridad Portuaria*». «Va, Andreu, que no passa res. Demà anem a la Comandància de Marina i au. Vinga, què fem del caldo? Anem a la platja de Sant Joan o a la dels Arenals o...». «A la platja no es pesca res», l'interrompé l'altre en un to coent que ben bé hauria subscrit Antoni el forner. «Doncs canviem de lloc. Vols que provem al Cap de l'Horta? Allí hi ha roca i diuen que es pesca prou. Va, anem? Vinga, anima't, collons!» «Bé», va dir Andreu eixutament.

Eren al voltant de les vuit i mitja quan Andreu Martí i Emili Candela van trobar una roca plana que els va semblar adient per passar-hi una bona vetlada de pesca al Cap de l'Horta. Quan acabaren de preparar els ormeigs i van llançar les canyes, Andreu Martí encara no havia badat boca. Tenia el rostre encara lleugerament congestionat, amb una tonalitat encara lleugerament rogenca; el front, solcat encara per algunes gotes de suor; la vena del coll, encara visible, per bé que d'una manera més discreta. La primera vegada que va enrocar i va haver de tallar la llinya, va coincidir amb el primer peix que va pescar Emili. «Xe, xe, xe, xe! Mira quin sarguet més guapo, Andreu!», va cridar aquell mentre l'altre tesava i tesava el fil de la canya tot provant de deslliurar el plom de la roca on s'havia enganxat. La segona que enrocà coincidí amb un altre sarg. «Xe, xe, xe, xe! Mira quin sarg, Andreu, mira quin sarg!» La tercera, amb un llobarro. «Xe, xe, xe, xe! Un llobarro! Xe, quin llobarro més guapo!» Andreu Martí, la canya completament vinclada en un intent desesperat de desenrocar la llinya, roig com un titot, el front perlat a caramull, i la vena del coll una altra vegada a punt de rebentar, va fer un crit a l'aire bo i cagant-se en els *percebeiros* de Fisterre, el *Botafumeiro* de la catedral de Sant Jaume, la *Santa Companha* i la ria de Vigo. «Emili, vols una canya?», va preguntar de sobte mentre aquell intentava extraure l'ham de la ganya del llobarro. «Una canya?» «Sí, vols una canya?» «Quina canya?» «Esta». «La teua canya?» «Sí». «Que no la vols? » «No. La vols tu?» «Jo ja tinc la meua». «No la vols?» «Jo per a què vull una altra canya?» «La vols o no?» «No». «A fer la mà!» I al crit de «a fer la mà»,

Andreu Martí va llançar amb totes les seues forces la canya al mar. «Hòstia, Andreu, què has fet?» «A fer la mà!» «Però, home, per què l'has tirada?» «A fer la mà!» «Però...». «A fer la mà!», va cridar Andreu per quarta vegada, mentre la canya, agafada del bracet d'una quimera, se n'anava lentament a fer la mar.